

SOMNIS

El meu nom és Duna. Tinc 18 anys i vaig a l'institut Josep Brugulat de Banyoles. Em considero una persona pacient, reservada, tímida, insegura amb si mateixa, somiadora,... i per aquesta raó normalment no donaria gaire importància al que em passa des de fa uns mesos, però un sentiment d'inquietud comença a néixer dins meu. Tinc por. Tinc por de mi mateixa. No sé què em passa. És com si hagués crescut dins meu un altre jo i aquest ,a moments, s'apoderés de mi, com un paràsit. Viu dins meu.

El dia del meu aniversari va ser un dia llarg, molt llarg. Va ser un d'aquells dies que esperes amb neguit i que quan arriba, sembla que mai s'acaba... Em vaig llevar a mig matí amb un lleuger mal de cap. Vaig baixar al menjador i vaig veure el meu pare i l'Helena esmorzant com de costum. Em vaig asseure a la cadira buida i vaig servir-me l'esmorzar.

La nit anterior havia sigut llarga. Haviem sortit amb en Quim a celebrar els meus 18 anys en una platja. Vora el mar, amb el so de les onades i aquella brisa nocturna... i aquella olor de sal tan característica... recordo els seus ulls mirant-me fixament. Recordo també l'ampolla de xampany i les copes, i aquell somriure... mai l'havia vist així, era sempre tan fred... Tenia imatges desordenades d'aquella nit, com si volgués reconstruir un "puzzle" i faltessin la meitat de les peces. D'aquí aquell mal de cap. Començava la majoria d'edat amb ressaca.

Una veu em va fer tornar al menjador de casa. Era el pare. Recordo perfectament el que em va preguntar: "Què Duna, com et sens amb 18 anys, et sens més gran?". Per un moment em vaig quedar immòbil. Reflexionava. Molta gent feia aquesta pregunta al fer 18 anys, però a mi sempre m'havia semblat d'allò més estúpida. Com et pots sentir gran de la nit al dia? Jo continuava essent jo. Amb els meus defectes i les meves virtuts i tot allò que em diferenciava de la resta del món. Així és que finalment vaig respondre: "Quina bestiesa! Sóc la mateixa noia d'ahir i la mateixa de demà. Les experiències són el que ens fa créixer, no els anys."

Va ser un dia esgarrifós. Amb molts regals, molt pastís, molts de petons,... molt de tot. Per això, quan vaig aconseguir arribar a l'habitació no vaig poder deixar-la. Em vaig posar el pijama i em vaig ficar al llit. Estava cansada, així que no em va costar gaire emprendre el son.

"Tot era molt fosc. Només l'espelma que portava a la mà il·luminava el meu davant, o potser tan sols el meu rostre... Vaig avançar sense por. Es respirava un ambient conegut, còmode, però estrany. A poc a poc em vaig anar acostant a una porta... Quan hi vaig ser al davant i vaig anar per obrir-la, de sobte, de sota en va sortir un paperet que posava: LLIÇÓ 1. Si un radiant és la mesura de l'angle central d'una circumferència que comprèn un arc de longitud igual a la del radi, quina és la forma complexa de l'angle que forma el sol amb el terra a les tres del migdia?"

No entenia res. Què significava tot allò? Em vaig quedar perplexa uns minuts i després vaig començar a pensar. L'havia de respondre. Ho sabia. Eren les regles del joc. D'aquell joc. D'un joc que acabava de començar. Però no sabia la resposta així que vaig optar per inventar-me-la. Després d'això queia pou avall..."

La llengua de l'Odín em va sobresaltar. Tenia la cara molla de saliva de gos. Un somni.

Érem diumenge 9 de gener. L'endemà començava de nou a l'institut, però no em preocupava. El segon de batxillerat s'estava convertint en un any etern i tenia ganes d'acabar quan abans millor. Però aquella nit alguna cosa havia canviat dins meu. No em sentia la mateixa Duna del dia anterior. El somni no va deixar de preocupar-me ni un sol instant aquell dia. Què podia significar? Com podia somiar coses que ni jo mateixa era conscient que conegués? Estava perduda en un mar de dubtes fins que al final vaig decidir no donar-li més importància. Tothom té somnis estranys a vegades. En el subconscient s'hi amaguen moltes coses...

El dia va passar ràpid i tan punt vaig haver sopat, vaig fer la maleta per l'endemà i vaig pujar a la meva habitació. Tenia certa curiositat per veure què passava aquella nit. No podia evitar sentir una curiositat per tot allò ocorregut. És per això que em va costar adormir-me. Estava nerviosa. Però finalment el cansament em va vèncer.

" Aquest cop estava en un bosc. Un d'aquells boscos tenebrosos que t'imagines quan, de petita, et llegeixen contes de bruixes, llops i altres éssers fantàstics. No tenia cap estri per il·luminar el camí aquest cop. Estava sola. Sentia com un vent fred s'esmunyia entre la roba i quedava fixat als meus ossos. Però no tenia por. El lloc m'era familiar. Era com si ja hi hagués estat abans.

Vaig avançar lentament, amb cautela. Llavors vaig poder observar una llum a la llunyania. Desprenia calor. M'hi vaig acostar. Es tractava d'un arbre immens i de tronc corpulent. En ell hi havia una petita finestreta des d'on sortia aquella llum. Una espècie de llàntia antiga il·luminava l'interior de l'arbre, però jo no en podia veure l'interior. Era com si un vel em tapés els ulls. El vidre de la finestreta estava entelat degut a la diferència de temperatures entre l'interior i l'exterior d'aquell espècie d'habitatge. De cop vaig sentir un calfred i vaig saber que estava a punt de rebre el senyal que, inconscientment, feia estona que esperava. Llavors vaig fixar la mirada en les gotes de la finestra fins que aquestes es van començar a moure. Com si ballessin seguint el so d'una música inaudible per a mi. Però es movien seguint un ordre intern... S'unien per formar lletres. I aquestes lletres per formar paraules. I aquestes paraules per formar un text. Un text que deia: LLIÇÓ 2: Tenint en compte que una matriu numèrica de dimensió $m \times n$ és un conjunt de $m \times n$ elements disposats en m files i n columnes, i que una matriu nul·la és aquella en què tots els seus elements són zeros, digues si és possible que la matriu nul·la 3×3 sigui una matriu diagonal. Em va sorprendre la pregunta tot i que ja me l'esperava. Aquest cop estava preparada per respondre. Havia de continuar el joc. Havia de descobrir la raó de tot aquell muntatge que en el fons sortia de mi mateixa. Vaig pensar bé la

resposta i quan estava decidida a contestar me'n vaig adonar: com havia de respondre? L'altra vegada ho havia fet parlant però, i si no era aquest el mitjà? Cada vegada estava més perduda, més confusa. Pensa Duna, pensa em repetia, però estava bloquejada. Finalment, sense estar-ne massa convençuda, vaig decidir escriure la resposta aprofitant el vapor del vidre.

Vaig pensar que si la matriu diagonal era una matriu quadrada en què tots els elements situats fora de la diagonal principal eren zero, aleshores la matriu plantejada en el problema havia de ser possible. Complia la condició de la matriu diagonal, ja que tots els elements situats fora de la diagonal eren zero. No importava si els de la diagonal també ho eren o no perquè aquest fet no afectava la definició. Així és que em vaig arriscar. Em vaig esperar uns minuts però no va passar res. Va ser aleshores quan me'n vaig adonar que tot plegat era una farsa que m'havia muntat jo mateixa, amb el meu afany de pensar que les coses sempre tenen un sentit ocult. Em vaig sentir molt estúpida. M'havia estat enredant a mi mateixa. M'estava ofuscant massa en un tema que no tenia sentit. Volia marxar d'aquell lloc. Però llavors vaig sentir un grinyol i la porta es va obrir. Ara sí que ja no entenia ben res. I ara què? Se suposava que havia d'entrar? Doncs ho vaig fer i la porta es va tancar darrere meu com per art de màgia. La llum es va apagar. La temperatura va començar a baixar en picat. Llavors va ser quan em vaig veure a mi mateixa sis anys endarrere amb el meu pare i la meva mare quan encara estaven junts. Aquelles visions del passat sortien projectades com si fossin episodis d'un serial. Però aquestes visions em feien recordar... i aquests records m'ofegaven..."

Em vaig despertar completament xopa, amarada de suor. Aquell soroll tan agut i repetitiu havia aconseguit absorbir-me d'aquell mal son. Eren dos quarts de vuit i si no m'espavilava no arribaria el primer dia a classe.

Vaig vestir-me a corre-cuita i vaig beure'm el suc de taronja d'un sol glop. Després vaig passar pel lavabo on vaig fer una breu parada per fer-me una cua i amb la jaqueta a una mà i la maleta a l'altra vaig baixar fins al garatge per treure la moto. Tenia química a primera hora i tenia molts números de no entrar si no arribava a l'hora, però aquell dia vaig tenir sort.

Els dilluns sempre se m'han fet molt llargs. És l'únic dia que tenim classe a la tarda i quan arribo a casa em noto el cap saturat. A més a més ja és mitja tarda i amb prou feines tens temps de berenar que ja t'has de tornar a posar a fer deures. Un situació francament estressant. Aquell dia tenia moltes ganes d'explicar-li a l'Escar els meus somnis. L'Escar era un gran amic amb qui més d'una vegada havia confós l'amistat per l'amor. Però era un tresor, una mina. Sempre estava disposat a escoltar-me, tot i que aquell dia no va ser així.

Quan vaig arribar a casa em vaig adonar que no havia parat de pensar en els somnis. M'estaven absorbint. No em deixaven viure tranquil·la perquè en el fons sabia que aquelles visions tenien un sentit per a mi. Un sentit que podia canviar la meva vida.

Evidentment de seguida vam ser l'hora de sopar. Per variar no tenia gaire gana i em vaig haver d'empassar un dels habituals sermons de la mama, que per cert se li donaven molt bé. Quan es va haver desfogat, vaig retirar el plat de la taula, el vaig desar sobre la pica i li vaig desitjar bona nit.

Últimament em cansava molt ràpid i per tant el son es va apoderar ràpidament del meu cos.

"Em trobava sola en un vagó. El so característic del tren fregant contra les vies em relaxava... El sol, que s'esmunyia entre les cortines il·luminava part d'un passadís llarg, estret i brut. Jo estava llegint un llibre de Francesc Miralles. Alçava la mirada i veia com les imatges es repetien infinitament com quan poses dos miralls, l'un davant de l'altre i observes. Tot era molt abstracte, amb un caire cubista. Em sentia com si formés part d'un dels quadres de Picasso. Aleshores de la porta del vagó en va aparèixer el revisor. Era un home d'uns cinquanta anys, més aviat baixet, amb una mica de panxeta i amb el seu uniforme de color blau cel conjuntat amb la visera. Es va apropar a mi, però en comptes de demanar-me el bitllet em va allargar la mà i em va mostrar el missatge que s'amagava en el seu artifici.

LLIÇÓ 3: Els barrils que s'utilitzen per a emmagatzemar petroli tenen forma cilíndrica i una capacitat de 160 litres. Troba les dimensions del cilindre perquè la quantitat de xapa utilitzada per a construir-lo sigui mínima.

Se'm presentava un nou repte. I no es tractava d'un repte fàcil. Les derivades sempre havien sigut per a mi un tema feixuc de passar, però no podia fallar. Era com una obligació. Com un repte personal. Tot allò ho feia per mi. Per descobrir què passava dins meu.

Vaig passar-me una bona estona calculant i comprovant els resultats i finalment vaig trobar la solució. Vaig agafar l'artefacte i hi vaig apuntar la resposta. Radi: 2.94 i altura: 5.88. Seguidament vaig donar la resposta a aquell personatge i vaig esperar atenta a qualsevol gest. Ell em va mirar i em va somriure. Aquella rialla va captar tota la meva atenció i per tant no em vaig poder adonar que ja no era en aquell tren fins que el revisor es va fondre, es va evaporar.

Tornava a ser en aquella sala fosca i freda de la nit anterior. Aquest cop també hi havia projeccions de fragments de la meva vida en les parets d'aquella habitació, però no eren les mateixes visions. Fragments de la meva vida. Fragments que sempre m'han deixat un gust amarg a la boca. I ara havia començat a plorar sense saber per què. Alguna cosa de dins meu que portava massa temps amagant volia sortir.

L'habitació es va començar a emplenar d'aigua. Els meus plors van inundar l'habitació. M'afogava amb les meves pròpies llàgrimes..."

M'havia donat un cop contra el capçal del llit que m'havia desvetllat. Eren dos quarts de set. No valia la pena tornar-me a adormir. A més a més, el meu cap no podia deixar de pensar... Per què tots aquells records? I aquells plors? I aquells mareigs?

Vaig estar pensant... Un acte que va esdevenir normal aquells dies... Finalment em vaig adonar de què podia estar passant dins meu. El meu jo intern s'estava comunicant amb mi perquè m'adonés de què em passava. Totes aquelles imatges tenien un únic significat. Totes eren imatges referides a un passat. A un passat que m'havia marcat, que m'havia causat dolor. Aquelles imatges representaven tot allò que encara no he acceptat del que m'ha anat passant durant la vida. O més ben dit, representen allò que m'agrada del passat. Perquè

no m'agrada el present. Intento viure en un passat que no existeix, que s'ha fos i que jo em resisteixo a esborrar. Acceptar el que et pot portar la vida a vegades és molt dur. Hi ha gent que no ho accepta mai. Es tanca en la seva bombolla estèril i viu una vida inventada. Viu una vida irreal. Només podria deslliurar-me dels somnis acceptant el present. Aquesta era l'última lliçó.